

רגע שבקדושה

(שנה למות סבתא מוריה)

עת את חבקת עפר המולדת
שקעה השמש ברוכסי הכרמל,
וירח עצוב שלח קרן קודרת
על יריעות הרקיע לכתוב לך הלל.
כוכבים הסתדרו בטורים ושורות
ללא אומר נצנוץ התיצבו בשתיקה
עת בינם כתב ירח בכתב מאורות
כבוד ויקר לחלוצה ותיקה.

כבוד ? הן תמיד ממנו ברכת !
עת ראית צילו היית מתחמקת.
שבחיד, שבחי ראשונים, שכחת
אך בכתרם, תמיד היית הברקת.
האבנים תלחשנה אחת לאחת
במשעול המוביל מצפת למטולה,
איך בזמן סכנה הלכת ללא חת
ובסלך מזונות למשפחה כולה.
והיה המזון, אם הרבה או מעט,
דלתך תמיד פתוחה לאורחים.
והיית מאזינה בקדושה, בלאט,
גומעת דבריהם: איך שממה מפריחים.
דמית לחוקר שבנכר יהלך,
בולע רשמים, לא יפסיק מגמיעה,
רבים המקומות, במ נטית אוהלך,
ונחתם בישותך מיפעתם קימעה.
נותר בעיניך זוך המפל,
ושפעת תלתליך כהרי הבירה
בקולך רונן צחוק ילדי נהלל
ואת כירדן זריזה מהירה.